

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Του ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣ

'Ακουμπισμένη σ' ένα από τὰ παράθυρα τῶν μισοῦ ἔξοχικῶν σπιτιῶν τῆς, ἡ δὲς Ὁρτάνς Νταβρί συλλογιότανε οἱ ἦ'αν μεγάλη τύχη γι' αὐτὴν — ὅσο χαριτωμένη κι' ἂν ἦτανε — νὰ τὴν ἀγαπᾷ μ' ὅλα τὰ τριανταχῶτ' τῆς χρόνια, ὁ Μωρίς Μπουρσέλ, πρῶτος γραφέας στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ χωριοῦ. Ὁ ὄρατος αὐτὸς νέος, ἂν καὶ νεώτερος ἂν' αὐτὴν καὶ λιγώτερο πλοῦσιος, τὴν εἶχε σὲ τέτοιο βῆθμό πείσει γιὰ τὴν ἀγάπῃ του, ὥστε λημονοῦσε πρὶν ὅλους τοὺς διαταγμοὺς ποὺ αἱ θανάτων, — διαταγμοὺς μιάς φρονιμῆς καὶ περιφάνῃς γεροδοκῆρας — καὶ δὲν ἐσελεπτετο παρὰ μόνον τὶς χαρὲς τῶν προσχόδ' ἡμῶν.

'Ἡ ἀφίξις τοῦ ταχυδρομοῦ ἀπέσπασε τὴν Ὁρτάνς ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ τῆς. 'Ἐνα τηλεγράφημα ποὺ τῆς ἔδωσε ξέπνητ' μεσὰ τῆς τῆς ἐνοχλητικῆς ἀνάληψῃ τῆς ἀνεπίσ' τῆς Φρανσί, μιάς ὀφραμένης ἢ ὀποῖα ἐφοδιασμένη μὲ τὰ οὐλομιάτ' τῆς εἶχε φτάσει ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μέρες, ἔφα' ἐὰν στὸ σπίτι τῆς, σὲ μίᾳ περιόδῳ κάπως ἀνατάλληλῃ, ἀφοῦ ἡ δὲς Ὁρτάνς ἦταν ἰσχυροβρανωμένη.

'Ἡ Ὁρτάνς ἀνοίξε τὸ τηλεγράφημα, τὸ διάβασε καὶ στὸ πρόσωπό τῆς χύθηξε ἕνα χαμόγελο :

«Δὲν ἐπιθυμοῦσαίε τόσο γιὰ διδασκάλοισα, ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα, ἐπιτοῖσις στείλατέ τὴν ἀφοῦ ἐγγυᾶσθε οἱς. ΝΤΑΡΖΕ»

— 'Ἐνα καλὰ νὰ γραφοῦ σ' αὐτὴ τὴν κυρία, μολοντοῖ τὴν γνωρίζω πολὺ λίγο, συλλογιότανε ἡ Ὁρτάνς πηγαίνοντας πρὸς τὸν κῆπο δ'οὐ ἤξερε ὅτι θαύραζε τὴν ἀνεμιά τῆς. Τῆς βῆκα τῆς Φρανσί, ὅτι τῆς χρεαζότανε. 'Ἡ δὲς κόρες τῆς Καρ Νταρζέ εἶνε συνομηλικῆς τῆς. Θὰ γίνουν γλήγορα φίλες. Κι' εἶσι ξενωτάζω καὶ ἀπ' αὐτὴν. Μετὰ τὸ γάμο μου δὲν θὰ μποροῦσα βεβαίᾳ νὰ τὴν κρατήσω μαζί μου γιὰτὶ οὐτὸ ὁ Μωρίς εἶνε πλούσιος οὐτὶ ἡ δικὴ μου περιουσία εἶνε μεγάλη.

Περωνῆσας πάνω στὴν χλοὴ ποὺ ἔπνιγε τὸν κρότον τῶν βημάτων τῆς, ἡ Ὁρτάνς πλησίαζε τὸ δασαίον δ'οὐ φανταζότανε ὅτι ἡ Φρανσί θὰ εἶχε πάει γιὰ νὰ διαβάσῃ. 'Ἄλλα μόλις πλησίασε πρὶν ἀπὸ τὰ πυκνά φυλλάματα τῆς σμειψίσε ἔξαφνικὰ τὸ μορφοῦρισμα δύο φωνῶν. 'Ἡ Ὁρτάνς πρόσσε λίγο καὶ ἔχωρασε τὴν φωνὴν τοῦ Μωρίς. Ὁ Μωρίς, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς μετὰ τὴν Φρανσί :

Πῶς συνέβη αὐτὸ ; Γιὰτὶ ὁ Μωρίς ἀντὶ νὰ πᾶν στὸ γραφεῖο του, βρισκότανε μαζί τῆς ; Τα ἔρωτήματα αὐτὰ στειφοῦριζαν μεσὰ στὸ κεφάλι τῆς Ὁρτάνς, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσε τὴν Φρανσί νὰ λέγῃ μὲ φωνή, ἑλαφρὰ κροσποῦμένη :

— Μπορῶ γὰ εἶμαι εὐθυμὴ ὅπως καὶ χθὲς, κύριε Μωρίς, ὅταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἡ κυρία στὴν ὀποῖα ἡ θεία μου τόσο βιαστικὴ νὰ γράφῃ, μορεῖ νὰ μὲ ζητήσῃ μ' ἐπιστολὴ ἢ τηλεγραφικῶς ;

— Μα θὰ σὰς λυποῦσε τόσο πολὺ λοιπὸν ἂν φωνάτε ; ὥστῃσε ὁ Μωρίς μ' ἕναν παραξένον τόνο. — Πέστε καλλίτερα ὅτι δὲ θὰ παρηγορηθοῦν ποτέ. 'Ἄγαπῶ τόσο πολὺ τὸ εὐθύμο αὐτὸ χωριὸ, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους ! Κλεισμένη τόσο χρόνια στο σχολεῖο οὐκ εἶδα ποτὲ τὴν ανοιξὴ στὴν ἐσόχη. Καὶ τώρα ποὺ τὴ βλεπῶ μοῦ φαίνεται κατὶ τὸ ὕπεροχο. Τραγοῦδῶ, χορεύω, γελῶ, ἀναπνεύω ἐλευθερὰ ! Καὶ μόλις πῆρα τὸ πεταγμὰ μου πρὸς τὸν ἥλιο καὶ πρὸς τὸ φῶς, θέλουν νὰ μου κόψουν τὰ φερέα καὶ νὰ μὲ χρίσουν στὸ κλουβί πάλι. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν εἶμαι λυπημένη ;

— 'Ἐχετε μεγάλον δικαίον, καθήμενὴ μικροῦλα ! Ὁ ἀπροσδοκῆσις αὐτὸς διαλογὸς γεμίσε τὴν Ὁρτάνς μὲ αἰσθήματα σκοτεινὰ καὶ συγκεχυμένα. Τὴ θάβρα λοιπὸν εἶχε γίνει καὶ ἡ Φρανσί πρὶν δὲν ἀγαποῦσε ποτὲ τὴν ἐσόχη, ἔλεγε οὐ εἶνε ἐξοχίαμένη μὲ τὴ φωνή ; Καὶ πῶς αὐτὴ ἡ παιδουλίκα, ἡ τόσο σιωπηλῆ, ἡ τόσο ἐπιφυλακτικὴ ὅταν βρισκότανε μαζί μὲ τὸ θείο τῆς, γινότανε ἀποτόμω, αἰσθηματικὴ καὶ διαχυτικὴ κοντὰ στὸν Μωρίς ;

Σὲ λίγο μιά πειὸ ζῆρη ἀνησυχία κατέλαβε τὴ φωνὴ Ὁρτάνς. Σκέφθηκε ὅτι τὸ τηλεγράφημα τὸ ὀποῖο θεωροῦσε ὡς μίαν ἐξάρτησιν εἰδήσῃ, θὰ ἔδωκε τόσο πολὺ τὴν ἀνεμιά τῆς. Καὶ ἡ καλὴ Ὁρτάνς, διαστακτικῆ ὥρα, ἔξαδιπλώσε τὸ τηλεγράφημα καὶ μηχανικὰ τὸ ἐκρυψε στὴν τσέπη τῆς, νοιώθοντας ὅτι, στὴν ψυχικὴ κατάστασιν ποὺ βρισκότανε ἡ Φρανσί, δὲν μποροῦσε ἀπροσδοκῆσαστὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυρίας Νταρζέ. 'Ἄλλ' ἐνῶ μ' ὅλη τὴν ψυχικὴ

τῆς ἀφέλεια ἔφαχνε νὰ βρῆ τὸν καλλίτερον τρόπο γιὰ μιά τέτοια προπαρασκευὴ τοῦ ἐδάφους, ὁ Μωρίς ἐπανάλαβε μὲ μιά φωνὴ τρυφερῆ καὶ χαϊδευτικῆ :

— Καζόμενῃ μικροῦλα !.. Πόσο μὲ συγκινεῖτε !.. Μὴ λυπάστε ὅμως καὶ τόσο. Ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας Νταρζέ ἴσως νὰνε ἀρνητικὴ καὶ τότε θὰ μείνετε μαζί μου.

— Ὡ ! αὐτὸ θὰ ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη εὐτυχία ! Εἶστε τόσο καλὸς γιὰ μένα, κύριε Μωρίς ! 'Ἄλλ' ἡ θεία μου θὰ κατάφερε νὰ τὴν πείσῃ τὴν κυρία Νταρζέ. Βιάζεται τόσο νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ !..

'Ἡ Ὁρτάνς ἄκουγε μὲ προσοχή. Ἦταν τρομαρὰ συγκινημένη. Περιμένε ν' ἀκούσῃ τὸν Μωρίς νὰ τὴν δικαιολογῇ στὴν Φρανσί, μὰ ὁ μνηστῆρ τῆς δ'ν εἶπε οὐτὶ μιά λέξη.

Σὲ λίγο ἀκούσθησαν πίσω ἀπ' τὰ φυλλάματα αἱ πνιγμένοι λυγμοὶ τῆς Φρανσί καὶ ἀντήρσιες πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Μωρίς, τρυφερῆ καὶ γλυκειά :

— Μὴν κλαίτε, μικροῦλα μου. Σὰς παρακαλῶ, μὴν κλαίτε ! Θὰ μείνετε μαζί μου. Θὰ μιλήσω στὴν Ὁρτάνς... καὶ θὰ τὴν πείσω.

'Ἄλλὰ ἡ Φρανσί, διακοπτομένη ἀπὸ λυγμοῦ, ἀπάντησε :

— Μα δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ θεία μου εἶνε δυσσασεωμένη γιὰ τὴ συμπάθειά... γιὰ τὴν ἀγάπῃ, ποὺ μοῦ δοχεῖτε ;... Ἐξερῶ ὅτι δὲν εἶνε πειὸ ἄμορφη... Αἰσθάνονται ὅτι εἶνε γρηῃ γιὰ σά... καὶ αὐτὸ τὴν ζανεὶ νὰ μὲ ἐλευθ... νὰ μὲ ζηλεύῃ φοβερὰ !

'Ἡ Ὁρτάνς ἀνατορῆσσε. Ἡ τελευταία αὐτῆ φράσῃ σὰν λεπίδι τῆς πλήγωσε τὴν καρδιά. Μὲ ἄωνία περιμένω τώρα ν' ἀκούσῃ τὸ μνηστῆρα τῆς νὰ διαμαρτυρεται, μὰ τοῦ κάκου, τοῦ κ'...
'Ὁ Μωρίς, ἔμενε σιωπηλός...
'Ἐξαφνα ἀνάμσα στοὺς λυγμοὺς τῆς Φρανσί, ἀκούσθηκε ἕνας ἄλλος ἦχος, ὁ ἦχος ἕνος φιλήματος, ὕστερα δύο, τριῶν !..
'Ὁ Μωρίς εἶχε σκύψει καὶ φιλοῦσε-φιλοῦσε τὰ λευκὰ χερὰ τῆς μικροῦλας, προπαθώντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὲ τὰ φιλάλια τοῦ !..

'Ἡ Ὁρτάνς ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς γρημάτη πόνο καὶ ἀισθοχόρησιν κατάχλωρῃ. Ὑστερα προχωρώντα μὲ τὸ νοῦ συνεπαρμένον ἀπ' τὸ κακὸ αὐτὸ ὄνειρο ἔξαγωγῆσις στὸ ἔσοχον τῆς σπῆτι καὶ κρούφηκε ἐκεῖ σὸν οὐ καταφυγιο. Δάκρυα εἶχαν μουσκέψει τὰ μάτια τῆς. Τὸ ὄνειρό τῆς εἶχε συντριφτεῖ γιὰ πάντα !.. Ἀυτὴ ποὺ αἰσθάντανε τόσο νέα τὴν ψυχὴ τῆς ἀκόμη γιὰ ν' ἀγαπήσῃ, ἦταν λοιπὸν τόσο γρηῃ γιὰ ν' ἀγαπήθῃ ; 'Α ! γιὰτὶ λοιπὸν νὰ μὴν κλείνῃ ἡ καρδιά, νὰ μὴν ξηραίνεται κι' αὐτὴ ὅταν μαραίνεται τὸ πρόσωπο ; Τὶ θὰ γίνονταν τώρα ;

Ζητώντας τὸ μανθῆλι τῆς γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ κίτρινὰ τῆς δάκρυα ποὺ ἔρεχαν ἀδιάκοπα στὰ παγωμένα τῆς μαγουλά, ἡ Ὁρτάνς ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς τὸ μικρὸν τηλεγραφικὸν χαρτί ποὺ τότε κρυφαίε... Μερικὲς λέξεις τοῦ τηλεγραφηματος τῆς χτύπησαν στὰ ματῖα :

— ... Ὅχι τόσο γιὰ... στείλατέ... διδασκάλοισα... οἱς... »

— 'Ἐγω ; Καὶ γιὰτὶ ὄχι, σκέφθηκε ἔξαφνα ἡ φτωχὴ Ὁρτάνς, προπαθώντας μὲ ὀλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς νὰ ζανοβῇ τὴν ψυχραιμία τῆς. Γιὰ νὰ ἐρπνεύσῃ ἀγαλλῆ ἴσως νὰ εἶμαι γρηῃ πεινί, ὅτι ὁμοῦ καὶ γιὰ ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ κωνο νὰ μὲ ἀγαπήσουν ἡ μικρὲς μαθητῆρις. Δὲ θάταν προτιμώτερο νὰ γίνω διδασκάλοισα ἀπὸ τοῦ νὰ κ'ἔσθῃμε καὶ νὰ κλαίω τὰ χαμένα μου ὄνειρα ἢ νὰ ὕποσθ' νέους ἐξευτελισμοῦς ;

Πῆρε τὴν ἀπόφασιν τῆς γλήγορα. Γέμισε τὸν ταξιδιωτικὸν τῆς σακκὸ, ἔβαλε τὸ φορεμά τῆς καὶ τὸ καπέλλο τῆς, χωρὶς βία, βεβαίον ὅτι ὁ Μωρίς καὶ ἡ Φρανσί δὲν θα γυρίζαν τόσο γλήγορα ἀπ' τὸ δασαίον.

'Ὑστερα, γιὰ νὰ καταλάβουν τὴ συννεβαν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἔτοιμῃ νὰ φύγῃ, ἄπλωσε τὸ τηλεγράφημα στὸ τραπέζι, ἔτσι ποὺ νὰ χτυπᾷ στὸ μάτι. Μὲ τὴν καταπλήξῃ θὰ τὸ κῦτταζαν σὰν τῶβροισαν !.. Ποσο θ' ἀποροῦσαν !.. Βρισκοντας ὕστερα ὀλη τὴν ἐμφυτὴ τῆς

Μὲ τὴν καταπλήξῃ θὰ τὸ κῦτταζαν !..

ΦΥΛΛΟΜΕΤΡΩΝΤΑΣ ΠΛΑΗΝ ΒΙΒΛΙΑ

‘Ο Σουίντερϋ και ή αδελφή του τρώνε και...τρώγονται ! ‘Ο θανατος του ήρωος τών. ‘Ο έπαρχιώτης που ύπεφάζεσαι. ‘Η άστυνομία επί τόπου. —‘Θέλετε να σκοτώσετε τον Βασιλέα !... — ‘Μάλιστα !... ‘Όπου ή γκάφα άποκαλύπτεται.

‘Ο γάλλος ποιητής Σουίντερϋ και ή αδελφή του, είχαν πάει κάποτε για μία ύπόθεσή τους, στη Λυών. ‘Εκει, που δειπνούσαν, από έστιάτοριο της πόλεως, άρχισαν να συζητούν περι της λύσεως που θα έδιναν σ’ ένα μυθιστορημα τό όποιον έγραφαν έν συνεργασία. ‘Ο Σουίντερϋ, βίαιος έκ φύσεως, έννοούσε να δολοφονήση τόν ήρωά του. ‘Η αδελφή του όμως που είχε...τριφερότερα αισθήματα, επέμενε να τού χαρίσουν τη ζωή. ‘Ο καυγάς άρχισε να λαμβάνη διαστάσεις. ‘Η δίσ Σουίντερϋ όμως επέσιθη στό τέλος, και συνεφώνησε σό να δολοφονήθη ό ταλαίπωρος ήρωας. Δέν έμεινε πλέον παρά να συμφωνήσουν και στό είδος τού θανάτου τό όποιον τού επέφύλασαν. ‘Εδώ όμως, και πάλιν τσακώθηκαν. ‘Ο μέν Σουίντερϋ έφώνησε πως έπρεπε να τόν σκοτώσουν με όσο μπορούσαν σκληρότερο τρόπο ένφ ή αδελφή του τόν έκέλευε να φωνάση τόν άμειρο ήρωά του με δηλητήριο μόνο !...

Κάποιος έπαρχιώτης που καθόταν στό διπλανό τους τραπέζι, άκούοντας την παράξενη και θορυβώδη αυτή συζήτηση, ύπέθεσε ότι οι δύο γείτονές του, συνωμοτούσαν να δολοφονήσουν τόν Βασιλέα. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρο σηκώθηκε κ’ έτρεξε στον πλησιέστερο άστυνομικό σταθμό, όπου και καιγγειλε τό γεγονός.

Σέ λίγο, μία κουστοαδία χωροφυλάκων εισορμούσε μέσα στό έστιατόριο.

— Πού είναι οι συνωμότες ; έρώτησεν ό επικεφαλής τόν έπαρχιώτη.

— Νά τού ! απήντησεν αυτός, δείχνοντας τόν ποιητή και την αδελφή του.

‘Ο δεικνής τού άποσπάσματος έμεινε κόκκιλο. ‘Εκεί που περιμένε να βγη ή μπόρσά σέ τίποτε τρομερούς άναρχικούς, αντίκρουζεν άτιλούστατα ένα ήμερώατο ζευγαράκι. ‘Όπουδήςκατε, τούς συνέλαβε, κ’ άρχισε να τούς ανακρίνει επί τόπου.

— ‘Από την στιγμή που έφθάσατε στην πόλιν μας, έρώτησε άυστηρά τόν Σουίντερϋ, δέν έπισάατε από τού να σχεδιάζατε την δολοφονία ενός άτομου, δέν είν’ έτσι ;...

— Μάλιστα ! απήντησεν ό ποιητής, που ειχεν άρχισει να έννοή περι τίνας έπρόκειτο.

— Πρόκειται περι Βασιλέως ;

— Μάλιστα ! επανέλαβεν ό ποιητής.

— Και άφίσατε, με την συνέννοχό σας, τό μέρος και την ώρα κατά την όποιαν θα λάβη χώραν ή απόπειρα ;

— ‘Ακριβώς !

— Συμφωνήσατε μάλιστα στό να μεταχειρισθήτε δηλητήριο, για να επιτύχετε στους σκοπούς σας ;

— Μάλιστα !

— Και όταν θα φθάναιε στό Παρίσι θα θέτατε σ’ έφαρμογή ή σχέδιά σας ;...

— ‘Από την πρώτη στιγμή !

— Πολύ καλά, ειπεν ό άποσπασματάρχης τρίβοντας τά χέρια του από τη χαρά του διότι ειχε ανακαλύψει μια τόσο...τριμερή συνωμοσία. ‘Ομολογήτε ότι έσλοπεύατε να δολοφονήσετε τον Βασιλέα... τόν...

— Τόν Κύρο !

— Πώς είπατε ;

— Τον Κύρο, βασιλέα της Περγασίας !... Θα τόν δολοφονούσαμε στό τελεναίο... κεφάλαιο του νέου μυθιστορημάτος μας...

‘Ο επί κερφή τού άποσπάσματος κοκκάλωσε. ‘Αρχισε τώρμη να μυρίζεται κ’ αυτός την γκάφα του.

— Μά...πώς όνομάζεσθε ; ρώτησε επί τέλους τόν άγνωστο.

‘Ο Σουίντερϋ, τότε, γελώντας, έδήλωσε την ταυτότητά του, καθώς και την ταυτότητα της αδελφής του. Ντροπισμένος τότε ό άστυνομικός έστράφη για να τά ρωτη με τόν έπαρχιώτη που τόν ειχε παρασηρή σ’ αυτή την γκάφα, αυτός όμως φρονιμος ποιών, ειχε φροντίσει να έξα, ανισθη έγκυριώ.

Κι’ έτσι, οι δύο ποιηταί, μπόρεσαν άνενοχλητοι να καταστρώσουν τα... δολοφονία σχέδια τους !...

υπερηφάνια μη θέλουσα να δεξή ούτε μνησικαζία, ούτε λόγος, άρκεσθήκε να χαράξη καθαρά και σταθερά εις λέξει, αυτές κάτω από τό τηλεγράφημα :

‘Η Φρανσίη πήρε τη θέση μου. Πάίρω κ’ έγώ τη δική της. ‘Αντί !..

‘Οργάνς •

Κάρολος Φέλεϋ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ... ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑΤΑ

Οί άλλοι έξυλοκοπούμενοι. Ξύλο μέ...τόκο και έπιτόκιο !... Έξοφλησις... Ξυλοκοπηματες !... Τά επιγραμματα τού Μπατρύ. ‘Ο σταυρός τού μαρτυριου του. ‘Ο Καφφαριέλι και οι Καρδιναλίοι. Τό Ξυλοκόπημα. —Μπαράβο Καφφαριέλι !... Μπίς !... Μπίς !...

Οί Γάλλοι εγγενείς ‘Ωμερϋ και Ντεμπαρώ είχαν τσακωθεί για κάποια χρηματική διαφορά και κάθε φορά που συναντώτο στό δρόμο... έξυλοκοπούτο άγρίως ! Μία μερα, κάποιος εύλικός πικροντής, με τάμαξι ου από ένα πολυσύχναστο δρόμο, συνήτησε τόν Ντεμπαρώ, ό όποιος ύτερα από ένα άγριο Ξυλοκόπημα που ειχε φαιε προόλίγου από τόν ‘Ωμερϋ ήταν σε κακά χάλια. ‘Ο εύλικός τόν λυπήθηκε και τόν άνέβασε στό άμάξι του.

— Τι έπαθες ; τόν έρώτησε. Μήπως τσακώθηκες με κανένα δανειστή σου ;...

— ‘Όχι, απήντησεν ό Ντεμπαρώ—Μέ έναν όφειλέτην μου...

—Μπά ! Και τί σού χρωστούσε ;...

Μά... μερικέσ μετασουνιές που τού ειχα δώσει προχθές ! Και ό εύλικός επέλεινε, καλά και σώνει, να ξεπληρώση τό χρέος του, με τόκο και έπιτόκιο μάλιστα !...

Κάποιος, μέσά μερά, απήντησε έναν φίλον του ό όποιος φαινόνταν χωρομένος.

Σού συνέβη τίποτε ευχάριστο ; τόν έρώτησε.

— Ναι... ‘Εφυγε ένα μεγάλο βάρος άπ’ την ψυχή μου !... Προό ημερϋν τσακώθηκα με κάποιον, ό όποιος μούχε μνησεί πως όταν με συναντήση θα με σπάση στό Ξύλο. Συναντηθήκαμε λοιπόν και μόλις με ειλε, ώρμησε κατ’έπάνω μου και μέ έδωσε για καλά !...

— ‘Ε, κ’ είσαι εύχαριστημένος γι’ αυτό ;...

— Βεβαίωτατα ! Τώρα άναπνέω έλεύθερα... ‘Εφυγε ένα βάρος από πάνω μου !

‘Ο ποιητής Μπατρύ έδημοσίευσε κάποτε μία σειρά σατυρικών επιγραμμάτων πολυ τρυχερών. Κάποιος ό όποιος έθεώρησε τόν έαυτο του θυγόμενο από τά επιγραμματα αυτά, εκαιροφολάκτησε και έξυλοκόπησε άγρίως τόν ποιητή.

Την άλλη ήμέρα, ό Μπατρύ ειπνε να έπισκεφθή την Βασιλίσα, σιτηριζόμενος επάνω σ’ ένα μπαστούνι.

— ‘Εχετε ρευματισμούς ; ταν έρώτησε ή Βασιλίσα.

— ‘Όχι, Μεγαλειοτάτη.

— Μοιάζει με τόν Χριστό, ειπε τότε ό πρίγκιψ ντε Γκιμενέ που παρευριόκετο στη σκηνή. Κρατάει τό μπαστούνι, όπως ό Χριστός σηκωνε τόν σταυρό ; ‘Ως σύμβολο, δηλαδή, τού... μαρτυριου τού !

‘Ο Καφφαριέλι, ό μεγαλύτερος άείδος της έποχής του, δέν έτρεφε καμιά συμπάθεια προς τους τιτλουχους της ‘Εκκλησίας. Σέ κάποιο κονσέρτο του μάλιστα, άρχισε να τραγουδή χωρίς να περιμείνη τόν πατά και τους καρδιναλιους, οι όποιοι έν τούτοις τόν ειχαν προειδοποιήση ότι θα τιμούσαν την παραστασή του.

Την επομένη, ό καρδιναλιός ‘Αλμπανι, έξω φρεμών για την προβολή που ειχε γίνει ει, βήρος των άνωτερων αυτών κληρικών έκαλεσε τόν τενορο στό μεγάλο τού. ‘Ο τενορος, χωρίς να ύποπταυθή τίποτε ειπνε. Μόλις όμως μπήκε στον προθαλαμο, οι ύπληρέτες τού καρδιναλιου τού ριχτηκαν κ’ άρχισαν να τον Ξυλοκοπούν άγρια.

Οί καρδιναλιοι ήταν όλοι μαζεμένοι στην διπλανή αίθουσα. Κι’ όταν ο δυστυχισμένος τενορος άρχισε να ξεφωνιζη από τις Ξυλικές πυθώμας, οι καρδιναλιοι τώρμησαν στα χειροκροτήματα, φωνάζοντες με ένθουλαμο :

— Μπαράβο Καφφαριέλι !... Μπαράβο ! Μπαρβισσιμοί ! Μπίς... Μπίς !...

○

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος γιατρός έστειλε τόν όπρητή του να πάη ένα κουτί με καταπότια σ’ έναν άρρωστο του, κ’ ένα κιώτιο με έξη κουνάκια ζωντανά σ’ ένα φίλο του. ‘Ο όπρητής όμως έκανε λάθος κ’ έδωσε τό κιώτιο στον άρρωστο και τό κουτί στό φίλο.

Ποία όμως ύπήρξεν ή έκπληξις τού πρώτου, τού άρρώστου δηλαδή, όταν ό όπρητής τού γιατρού τού έδωσε μαζί με τό κιώτιο τάν κουνάκιον και την άκόλουθη συνταγή : ‘Ανά καταπίνετε ένα άπό αυτά τα πρωί, ένα τό μεσημέρι κ’ ένα τό βράδυ !...